

PODLAVIČNÍK

ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ A MŠ TOVAČOV

4. číslo

prosinec 2024

Úvod

Milí čtenáři,
všude kolem nás se ozývají vánoční písně, vánoční trhy na náměstích větších měst jsou v plném proudu, v téměř všech domácnostech to voní vánočním cukrovím a všichni netrpělivě vyhlíží Štědrý den. Nejvíce se samozřejmě těší děti, jestli jim Ježíšek opravdu přinese to, po čem nejvíce touží. My vám čekání na Vánoce zpříjemníme posledním letošním počtením v našem časopise. Vzhledem k tomu, že prosincové číslo vychází dříve, než je každý měsíc obvyklé, o některých prosincových akcích vás budeme informovat až v lednovém čísle.

Přeji vám nejen pěkné počtení, ale také příjemně strávené vánoční svátky a poklidný a spokojený rok 2025.

p. uč. Marcela Haraštová

Slovo pana ředitele

Vážené kolegyně a kolegové, vážení rodiče, milí žáci a přátelé naší školy, přeji vám, aby letošní Vánoce byly plné klidu, radosti a času stráveného s těmi, na kterých vám záleží. Ať jsou vaše dny sváteční naplněny úsměvy, krásnými vzpomínkami a chvílemi, které vám dodají novou energii.

Do nadcházejícího roku 2025 vám přeji pevné zdraví, úspěchy a štěstí ve všech vašich činnostech, plánech a snech. Ať je to rok plný inspirace, pozitivních změn a radostných okamžiků.

Všem přátelům a příznivcům naší školy bych rád poděkoval za podporu, kterou nám po celý rok věnujete. Vážíme si vaší spolupráce, úsilí a zájmu o dění ve škole i mimo ni.

Vám všem pak děkuji, že jste součástí naší školní komunity. Těším se na další společný rok.

Krásné Vánoce a šťastný nový rok 2025.

Leon Bouchal, ředitel školy

Prosinec v mateřské škole

Prosinec ve školní družině

Měsíc prosinec je poslední a také nejkouzelnější měsíc v celém roce. Měsíc, kdy se plní ta nejtajnější přání, sny, a na který se těší snad všechny děti. Prosinec je u dětí a u většiny dospělých nejoblíbenějším měsícem v roce. Ve školní družině byl opět plný různorodých aktivit, že ani nevíme kterou začít ...

No prostě, bylo jich spousta. Družinu nám obsadili nezbední skřítkové a každý den provedli nějakou lumpárnu. Velkým překvapením však byl telefonát panu Grinchovi, který zařídili nezbední skřítkové (sehnali nám číslo na samotného pana Grinche a paní vychovatelky neváhaly ani vteřinu a hned pana Grinche vytočily). A co byla největší pecka měsíce? No přece samotná návštěva Grinche.

Pan Grinch si to s námi v družině moc užil a také se díval s dětmi sám na sebe. Ha ha ha. Vytratil se po anglicku. Má toho o Vánocích moc. A co nás ještě čeká? Povídání o Vánocích u nás, v rodině a také o tom, jak se slaví Vánoce ve světě, vánoční posezení s koledami a snad přijde Ježíšek a pak hurá na prázdniny. Závěrem přejeme vám všem i dětem krásné a kouzelné Vánoce, spoustu klidu a pohody, v novém roce zdraví, lásku a vzájemnou ohleduplnost.

vychovatelky ŠD

Dopravní výchova

Dne 25. 11. 2024 se naše třída 3. A zúčastnila dopravní výchovy pod názvem Průkaz mladého cyklisty v Olomouci.

Jednalo se o čtyři teoretické vyučovací hodiny.

V první hodině jsme se dozvěděli důležité informace týkající se zákona o provozu na pozemních komunikacích. Děti spolupracovaly, hlásily se a ochotně odpovídaly na otázky jako např. Kdo je účastníkem provozu? Věděly, že jsou to vozidla i chodci. Pan učitel pouštěl videonahrávku, která byla skvěle doprovázena hlasem Martina Dejgara. Zde žáci mohli slyšet a vidět ukázky např. jak se bezpečně přechází vozovka, kde je přechod, a jak a v kterém místě bezpečně přecházet cestu, pokud tam přechod není. Viděly samozřejmě i ty nebezpečné situace, které byly znázorněny kaskadéry.

Druhá hodina byla na téma snížená viditelnost. Dozvěděli jsme se, jak má být cyklista vybaven, aby byl v mlze, v šeru či ve tmě dobře viděn, na kterých místech má mít umístěné reflexní pásy, a na ukázce mohly děti porovnat, jak je cyklista viděn, pokud je vybaven reflexními předměty a naopak, jak viděn není, pokud na sobě reflexní pásy nemá.

Třetí hodina se věnovala povinnému vybavení kola a cyklisty. Pan policista vše názorně ukazoval na opravdovém kole.

Čtvrtá hodina byla pro ně nejzajímavější, věnovala se totiž první pomoci a všichni žáci si mohli vyzkoušet na figuríně masáž srdce.

Po vyučování, v němž děti nabyly důležité informace, jsme se s panem policistou rozloučili, a jelikož nám na cestu zpět zbyla více než hodina času a na olomouckém náměstí jsou již v plném proudu stánky s vánočními před-

měty, zamířili jsme k nim. Děti sobě nakupovaly sladkosti a maminkám vánoční drobnosti. Den se nám vydařil i proto, že byl krásně slunečný.

p. uč. Eva Životková

Olympiáda v Hranicích – Mladý chemik

Dne 11. 12. 2024 pořádala Střední průmyslová škola Hranice krajské kolo chemické olympiády Mladý chemik, kterého se zúčastnili tři žákyně z naší školy Tušková Kristýna, Skřipská Karolína, Kubíčková Karolína, všechny tři z deváté třídy. Na test, při kterém bylo možno získat až 100 bodů, měli všichni soutěžící 60 minut a plnili při něm různé úkoly, jako vyčíslování rovnic, názvosloví, určování prvků podle popisu a třeba počítání ze vzorců. Bylo zvykem, že vždy po teoretické části se soutěžící přesunuli do místních laboratoří, aby si pod vedením místních studentů vyzkoušeli chemické pokusy v praxi. Celkem ze 79 účastníků se naši dva žáci nevešli do vyhlásovací části, kdy se vyhlášovalo pouze 20 nejlepších z tohoto dne. Pouze Kubíčková Karolína se umístila na krásném patnáctém místě. Bohužel pouze deset nejlepších řešitelů bude postupovat do dalšího kola, kde si prověří své vědomosti s celou Českou republikou. Pro všechny tři soutěžící naší školy byla chemická olympiáda určitě velmi dobrá a zajímavá zkušenost.

p. uč. Tomáš Šilha

Proč (ne)věřím v boha

V rámci hodin občanské výchovy jsme v deváté třídě probírali téma náboženství. Zajímalo mě, jak vnímají současní patnáctiletí dospívající víru v boha, a proto jsem je nechala napsat krátkou úvahu na toto téma. Většina z nich se k úkolu postavila velmi zodpovědně a pokusila se shrnout svůj postoj k víře a doplnit ho argumenty, kterými svůj postoj vysvětlili.

p. uč. Marcela Haraštová

Proč věřím v boha?

Moji rodiče nejsou věřící, ale nejsou ani ateisté. Můj táta byl vychován v katolické víře, ale tomuto vyznání nekladl velký význam. Jemu samostatnému se zdálo, že je spíše trest.

V rodině mamky se náboženství tolik neuznávalo, byť byli věřícími - ranní mše a bohoslužby je mýjely.

Když jsem byla menší, babička se mne snažila zasvětit do katolické víry. Tehdy jsem o tomto náboženství mnoho nevěděla, a chtěla jsem to vyzkoušet, moc mě to lákalo. Jedna kamarádka chodila do kroužku náboženství. Když jsem přišla za rodiči, že bych do toho kroužku chtěla také chodit, můj táta to okamžitě zavrhl. Podle něj jsem ještě neměla dostatek rozumu.

Teď je mi čtrnáct let a jsem vděčná rodičům za to, že mě nevychovávali v přesvědčení k víře v boha a nechávají mi svobodu v rozhodování, pro které náboženství se rozhodnout. Nejprve si můžu něco zjistit, a pak se teprve podle sebe rozhodnout.

Vybrala jsem si "své" náboženství → a to pro mě znamená víru v dobro.

Julie Majarová

Proč věřím v boha?

Věřím v Boha, protože víra nám pomáhá překonávat každodenní překážky a nesnáze. Víra v Boha vyjadřuje vztah k Bohu, který je vztahem důvěry, lásky a hlubokého obdivu. Na základě dostatečných důvodů, které nám Bůh zjevuje, je člověk ochotný věřit tomu, co Bůh říká, přijmout to, co Bůh nabízí a konat bez výhrad, co nám Bůh přikazuje, a to teď i v budoucnosti. Bůh v životě pomáhá.

Elen Klimešová

Proč nevěřím v boha?

Věřím sám v sebe a jestli někdo věří nebo nevěří v boha, je každého osobní a intimní věc.

Matěj Kolář

Proč nevěřím v boha?

Možná je to proto, že jsem se nikdy nepotkala s ničím, co by mě přesvědčilo o tom, že existuje. Když se podívám na celý svět, tak vidím jen to, jak lidé trpí, i když se modlí. A bohové se jen dívají, jak jejich vesnice mizí ve vodě nebo v ohni? Nepřijde mi svět spravedlivější k těm, co se modlí a k těm, co ne. I když přiznám, že víra může pro jiné mít hluboký význam, pro mě je to jen o rozumu. Myslím si to proto, že to, co předtím bylo nevysvětlitelné, je teď vysvětleno chemií, přírodou, fyzikou nebo zcela triviálním způsobem jako je selský rozum, proto si myslím, že bohové neexistují, co ale naopak existuje, je dobro a zlo v lidských myslích.

Valerie Texlová

Proč (ne)věřím v boha?

Nad otázkou, zda věřím v boha či nikoliv, jsem se doposud nikdy nezamýšlel. A jsou věci, nad kterými by se normální člověk nikdy nezamýšlel, ovšem nad kterými jsem se já už několikrát zamýšlel. Nad otázkou mé víry v boha jsem nikdy nedumal. Když jdu do kostela na mši, nemodlím se k bohu, zkrátka jen vzpomínám na osobu, za kterou se ta mše slouží. Když jdu na hřbitov, nejdu tam proto, abych se pomodlil za klid a pokoj duše toho či onoho zesnulého, stoupnu si nad hrob a vybavuji si vzpomínky. Vezměme to teď z jiného konce. Kupříkladu od Ježíška. Na Ježíška nosícího dárky věřil snad každý, i já jsem věřil, někteří méně inteligenčně vyvinutí na něj věří stále a nepřestanou na něj věřit do smrti. Věřil jsem v Ježíška, jakožto v bytost, která je stejně jako bůh všemocná a všemohoucí, do doby, než jsem zjistil krutou pravdu, tedy, že dárky přináší rodiče, kteří rozhodně všemohoucí nejsou. A když se vrátím k bohu – kdo někdy dokázal, že bůh neexistuje? A na druhou stranu – kdo kdy přinesl důkaz, že bůh naopak existuje? Obrovské množství lidí věří v jeho existenci, stejně velké množství lidí v jeho existenci nevěří, ale těm druhým jejich víru nevyvrací. Pak jsou tu lidé, a k nim se přikláním i já, kteří nevěří v boha jakožto v bytost – ale jakožto v energii. A pakliže věříme v boha jakožto energii, můžeme snadno uvěřit tomu, že to on stvořil svět. Přiznejme si, že jeden člověk, jedna bytost, ať už všemohoucí, nemohla stvořit celý svět, lidstvo, zvířectvo... Kdyby to ovšem byla energie, která je všudypřítomná, už by se tomu dalo věřit. Energii nalezneme ve všem živém. Bůh, tedy energie, je i v nás.

Když jsem ze začátku svého uvažování nevěřil, teď jsem na pochybách. Vyrůstal jsem – a stále vyrůstám – v prostředí věřících lidí. Inteligentně věřících. To znamená, že nepřipisují všechny události, všechny skutky boží vůli. Ale věří. Víra je dle mého názoru důležitá vždy. A nejen v boha – v cokoliv. Hlavní je v něco věřit. Věřit v dobrý konec. Můžu tedy říct, že věřím.

Jakub Vavrouch

Čertíci a rarášci ve 4. A

V den, kdy chodívá za dětmi svatý Mikuláš se svou družinou čertů a andělů, jsme se i my ve 4. A pořádně připravili. Oblečení všedního dne jsme někteří přizpůsobili tradici a podle výběru kostýmů jsme asi pěkně pekelná třída. Naši partu pekelníků ozdobili ale i dva malí andělíčky. Vyučování i přestávky jsme s nedočkavostí očekávali velké čerty deváťáky, ale ti přišli až v pátek. To byl mega rachot! A některé nezachránil ani ten čertovský převlek, zlobivci a lajdáci byli odhaleni a označeni...ale po přímlově a hromadě slibů dostali sladkou odměnu nakonec všichni...

Petra Nemravová, a. p.

Povídka O logice a vánočních stromcích

Je plno věcí, plno činností, na které z jiného úhlu pohledu nahlíží muž a z jiného žena. Kdybychom se zeptali muže, na kterou stranu se má správně cukrovat buchta, míníme tím buchtu Honzovu, tedy tu na pekáči, odpoví nám, že z logického hlediska na tu, která nám po vyklopení buchty zůstane nahoře, a tudíž ta, která po čas toho, co spočívala na pekáči, byla dole. To je vcelku logická úvaha, ke které se jsa muž také přikláním. Ovšem otážeme-li se na tu samou otázku ženy, odpoví, že samozřejmě na tu stranu, která vždy byla a je nahoře. Svou odpověď podloží argumentem, že z této hořejší strany vypadá buchta lépe, a tedy je nasnadě, aby byla opatřena moučkovým cukrem.

Dalším dilematem je utírání prachu a luxování. V tomto případě se však nestřetává logika muže a logika ženy, nýbrž logika té a oné skupiny lidí. První skupina se chopí luxu, vyluxuje celý pokoj, a poté teprve se jmou hadru či prachovky a opráší police, obrazy, knihy – pakliže jsou to vzdělanci –, busty a plastiky – pakliže jsou to zazobanci. To je ovšem dle mého názoru naprosto nelogická logika. Tato skupina lidí se po tomto úkonu může znovu chopit luxu a vyluxovat ty částičky prachu, které se následně znovu rozptýlily po koberci. Druhá skupina lidí, mezi kterou patříme i my doma, napřed setře ze všech možných ploch prach, až poté teprve vyluxuje, co se dá, a nakonec ještě ony plochy, obrazy, busty, však víte, o čem je řeč, vyleští.

Když dovolíte malou odbočku – my na to leštění máme doma takový speciální sprej. Koupil ho, už ani nevím kdo, někde, už ani nevím kde, a zaboha si nemohu zapamatovat jeho jméno. Já osobně mu od jisté doby říkám *prevít*. Když se u nás doma leští, vždy se sháním po *prevítu* a každý hned ví, po čem toužím. No – ale proč zrovna *prevít*? To bylo totiž tak. Krom dvou psů, vrabce v klínce a pavouka ve sklepě, máme taky kočku. Strašlivě tlusté a nemotorné stvoření, které většinu svého života proleželo na jednom místě na gauči. Krom toho, že je nesmírně obézní, je taky nesmírně mlsná. Pro kousek potravy je schopna neuvěřitelných sportovních výkonů. To jsem takhle jednou v kuchyni připravoval čokoládovou polevu na pařížské rohlíčky. Bylo zrovna před Vánoci, což je doba, kdy člověk má i bez tlustých koček starostí až nad hlavu. A já jsem tehdy udělal tu chybu, že jsem nechal onu čokoládovou polevu v téže místnosti jako onu tlustou kočku. Odešel jsem, patrně na procházku, jak se znám. Mívám totiž občas tendence uprostřed nějaké činnosti dané činnosti zanechat a odejít na dlouhou a pomalou procházku. A zatímco jsem se někde kochal krásou zasněžené krajiny, doma v kuchyni se mezitím udál lítý boj mezi tlustou kočkou a čokoládovou polevou. Nevím, kdo a kdy měl nad kým převahu, pravdou však zůstává, že když jsem se po půlhodině vrátil, oblast od kuchyňské linky přes podlahu až po futra byla pokryta tou čokoládovou polevou. Jímala mne hrůza, zvláště když jsem si uvědomil, že jsem vlastně měl kočku, polevu i kuchyň na starost, a že by nikoho z rodiny nepotěšilo, kdyby kuchyň, polevu i kočku shledal v tomto stavu. Vyhodil jsem tedy kočku oknem (v přízemí) na dvůr, během až překvapivě krátké doby vyčídil vše, co bylo pokryto čokoládou (a to včetně vánočního cukroví), a použil jsem

k tomu právě onoho *prevítu*, který jsem ovšem v té době ještě neznal, viděl jsem jej u nás v domácnosti poprvé a myslel jsem si, že je to obyčejný čistící prostředek. Ve zkratce jsem tedy podlahu, po které se normálně chodí, pokryl silnou vrstvou leštěnky. Spokojen se svou prací jsem nic netuše uchopil mísu se zbytkem polevy a chtěl jsem ji odnést do lednice. Jenže ve chvíli, kdy jsem přidal do kroku, uklouznul jsem, nohy jsem měl rázem ve vzduchu a mísa, která mi vyletěla z ruky, se roztříštila o před měsícem čerstvě vymalovanou stěnu kuchyně. A právě v této chvíli, kdy jsem ležel jako mrtvý brouk na zádech s nohama ve vzduchu a kousky porcelánové mísy ve vlasech, do kuchyně vešla babička, přilákána jakýmsi dunivým zvukem, jakoby něco narazilo o něco. Spatřivši mě ležícího na zemi rozběhla se ke mně, jak jen se může babička, vidící svého vnuka ležet raněného na zemi, rozběhnout. Avšak nevědouc, čím je podlaha opatřena, octla se zakrátko ve stejně nedůstojné pozici jako já. Babička tehdy strávila Vánoce v nemocnici se zlomeninou klíční kosti a mně byl udělen výslovný zákaz jakkoliv se přičiňovat na domácích pracích. Nejlépe z toho všeho tenkrát vyšla ona tlustá kočka, která se nejen dosyta najedla čokoládové polevy, ale která se ukryla na dvoře, takže v době udílení trestů vyvázla bez úhony. Zmínil jsem zde Vánoce. Vánoce jsou vůbec téma k debatám a jsou také plné různých dilemat. Mezi nejhlavnější dilemata patří bezesporu vánoční stromek. Jednak se rozhodujete mezi stromkem umělým či rostlým, když už jste se rozhodli pro rostlý, tak jestli půjdete s pilou do lesa a dopomůžete si ke stromku svépomocí, nebo zda půjdete na trh a koupíte stromek od dealera vánočních stromků. My, po jedné neblahé zkušenosti, kdy nás při shánění stromku v lese načapala vojenská policie, a my ve výsledku za pokutu

zaplatili mnohem více než za stromek na trhu, stromeček sháníme výhradně legální cestou. Pak ovšem vyvstává hned několik otázek – od koho stromek koupit, jak velký má být (my totiž kupujeme výhradně stromek takový, který se do našeho obýváku nemůže vejít), jestli to má být smrček či snad jedlička, a pak, když už ho konečně máme doma, když už konečně stojí v pokoji, kam, do kterého rohu pokoje jej umístit. Protože – nemůže stát uprostřed, to by zavazelo, nemůže stát blízko okna, to bychom se nedostali k závěsu, u televize to nejde, protože by stál v obraze, u knihovny rovněž ne, poněvadž co kdyby si chtěl někdo něco přečíst, zkrátka – každý rok se dohadujeme, kam stromek postavit, a každý rok stojí na tom samém místě – v posledním volném rohu, kde nevadí ani televizi, ani knihovně, ani oknu, dokonce ani babičce, která na všem něco vidí. Stromek tedy stojí na svém místě, teď je potřeba jej ošatit. A v tom je ta potíž – kde a u čeho začít. Zde opět vyvstává několik způsobů, jak na to. Jedni na stromeček bezmyšlenkovitě nahází tu světýlko, tu baňku, tu řetěz. To jsou u mě nihilisti a lidé bez špetky fantazie a výtvarného citění. O těch je škoda

mluvit, psát, ba i přemýšlet. Pak jsou zde tací, kteří nejprve obšacují stromek světýlky, pak na vyčnívající větvičky navěsí ozdůbky, baňky a vánoční kolekce a až na to všechno namotají řetěz. Zde je však riziko toho, že se baňky a ozdoby namotáváním řetězu poškodí, přesněji řečeno rozfláknou. Jak tento, tak první způsob zdobení vánočního stromečku je nesprávný, měl by být úředně zakázán pod trestem odnětí vánočního stromku. I tu přicházím já se spásným řešením. Sledujte, prosím, můj myšlenkový pochod. Stojím před nahou vánoční jedličkou, před sebou mám tři krabice – v jedné jsou světýlka, v druhé řetězy a ve třetí ozdoby. Nejprve je nutno jedličku osvětlit. Když jedlička patřičně svítí, musí se rovněž rozzářit. Záři zajistí řetěz různých zářivých barev. A teď, když už jedlička svítí a září (září i přestože je prosinec), chybí jí šmrnc, který zařídí ozdoby, baňky a samozřejmě na úplný konec špičku.

Toto je jediný správný způsob, kterak zdobiti vánoční stromek, a jestli někdo tvrdí něco jiného, necht' je prohlášen za buřiče proti společenským konvencím a je mu odňat rodný list.

Jakub Vavrouch, 9. A

Perličky ze školních lavic

- Použij ve větách na vrch a navrch. Tomáš navrch Adamovi, aby se na to vykašlal.
- Co je symbolem křesťanství? Koruna se šípky.
- Vystupňuj příslovce brzy:
 - + brzy – bržeji – nejbržeji
 - + brzy – brstštěji – nejbrstštěji
 - + brzy – brzyš – nejbrzyš
- Jak se nazývá panovník knížectví?
 - + kněch
 - + knížec

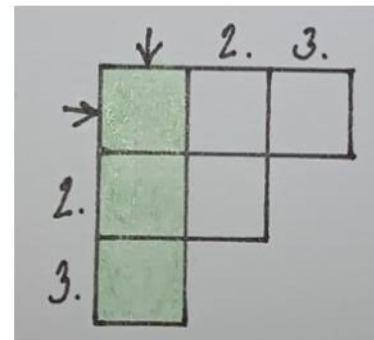
- Obyvatel Lipníka se jmenuje Lipánek.

(dodaly p. uč. Haraštová a a. p. Helena Řihošková)

Vánoční roháček pro mladší a začátečníky

Všichni se těšíme na Vánoce a prázdniny, jak budeme sledovat pohádky, mlsat dobroty, těšit se z dárečků a podnikat vše, co k tomu patří... A až s oslavami Silvestra vyprovodíme poslední den, bude na nás čekat nový (tajenka)... Tak ať je pro všechny plný zdraví, štěstí, lásky a spokojenosti!

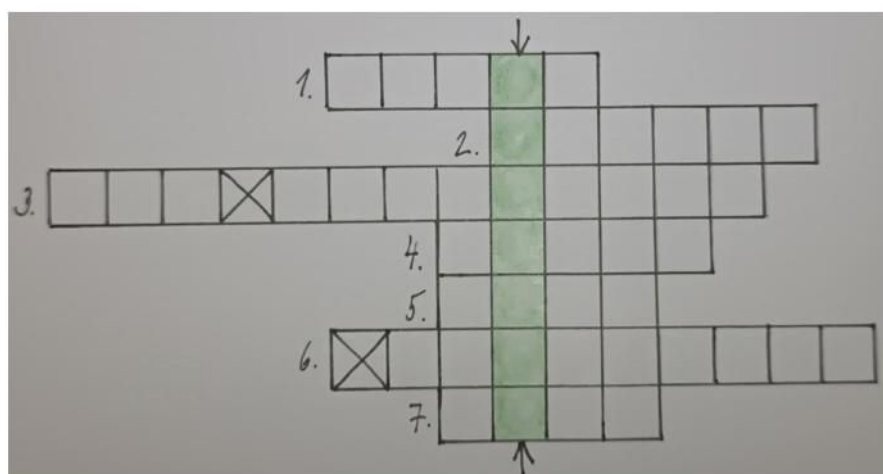

1. tajenka
2. čaroděj ze země (doplň název)
3. první písmeno názvu vánočních písniček

Vánoční doplňovačka pro starší a pokročilé

Rozhodl jsem se tentokrát nevymýšlet nic složitějšího, a tak tajenkou tohoto měsíce je prostě a jednoduše vánoční (tajenka). Tak jaké máte nejraději?

1. zavinovačky na nohy (pruhy látek užívané ve středověku místo ponožek)
2. doplň: ... States of America
3. německy „mapa“
4. řecký ostrov

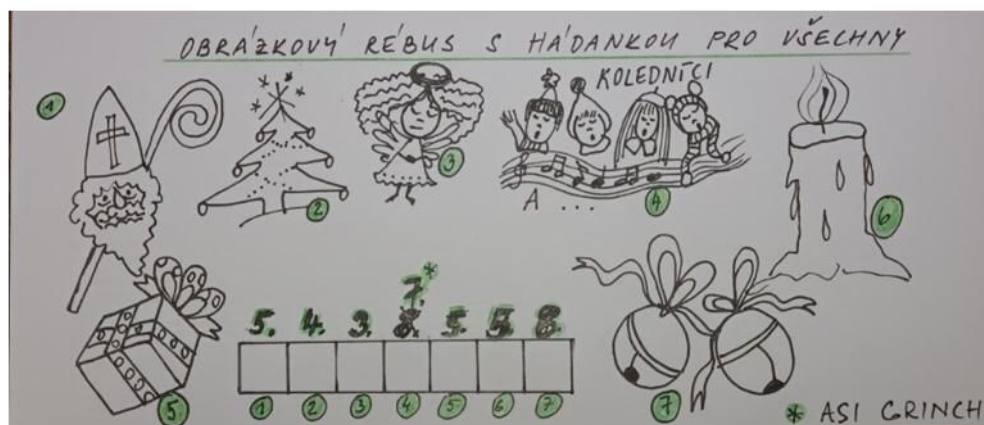

5. pláty korpusů slepované krémem
6. když vás vojáci vezmou do svých řad, tak vás ...
7. velmi mladý člověk

Vánoční bonusovka pro všechny:

Poznej obrázek. Číslo určí pořadí písmene, které napiš do okýnka. Hádanka ti napoví tajenku, která skrývá jeden z tradičních vánočních zvyků:

„Plamínky malinké v míse s vodou plovají a osud snad odhalí...“

Martin Nemrava, 8. A a Petra Nemravová, a. p.

Závěr

Už zbývá jen posledních pár letošních řádků. Jsou přesně tak dlouhé, abych vám na nich mohla popřát krásné vánoční svátky a poklidný rok 2025 plný radosti, optimismu a úsměvů.

p. uč. Marcela Haraštová

www.zstovacov.cz